

PERIÓDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS GNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

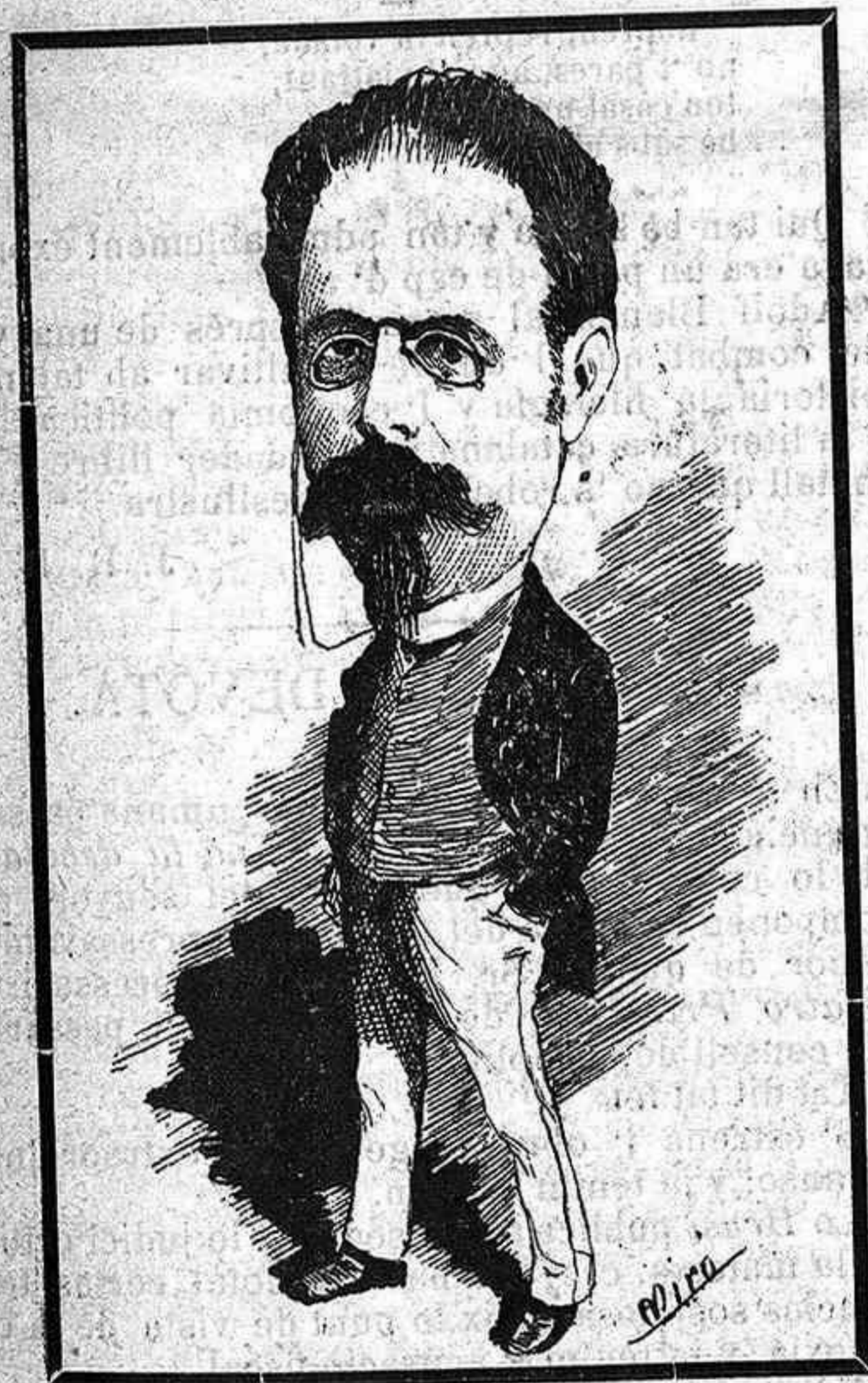
10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ADOLF BLANCH.

Gran poeta, bon catalá
y ab'cor y talent de sobrás
per lluhí y per figurá,
al morir-se va deixá
pocas, pero bonas obras.

ADOLF BLANCH.

Devíam un recort á una de las figuras més va-
ronils del modern renaixement literari de Cata-
lunya, y la publicació póstuma de sos versos nos
incita á pagarli.

Lo poeta que traduhí en magníficas estrofas
dignes de Pindaro, la muda *Veu de las ruinas*; lo
poeta que trobá en son *Castell feudal*, accents y
armonías que colocan al rebéch idioma catalá al
nivell de las armoniosas estancias italianas, cise-
lladas per un Manzoni, ocuparà sempre un dels
primers llochs entre 'ls escriptors de la terra. Sa
mort prematura l' engrandeix y al mateix temps
fa dordre més y més la seva pérdua.

Sas composicions en número de trentaset com-
ponen lo volúm que tenim á la vista. Las ha reu-
nidas y ordenadas precedintlas de un notable
prólech lo distingit literat D. Joan Sardá, y poch
es lo que 'ns queda per dir després del notable
estudi que ha fet del poeta y del home lo expert
coleccionador.

«Blanch apareix un poeta ab fesomia propia,
qu' en dos ó tres moments conseguí enfilarse al
nivell dels millors quan han sigut millors. En
poesia era un enemich acérrim fins al extrém,
fins al abús, de tot lo que fós loquacitat, de tot lo
que fossen retóricas postissas... Podia ell ser ali-
cantí, com ho era, *per accidens*. No sols era cata-
lana la soca, sinó la brancada y 'l fruyt. Grave,
reflexiu, aixó semblava: entussiasista de portas en-
dins y exhalantl' entussiasme en sos versos, pero
á flamaradas súbitas, com de un foch ocult cre-
mant sota una crosta dura que no s' obra sinó
esquerdantse.

»Aquest entussiasme, ó sia la capacitat de sen-
tir alt y fort enriqueix sas poesias de rasgos d'
una potencia admirable. No sentia en Blanch lo

patètic, ni lo tendre, ni lo delicat. Temperament viril propendia més a lo altisonant que a lo ploaner, a la oda més que a la elegia. Apenas se troban poesias amatorias entre las sévas. Las mateixas poesias religioses no son pas de las millors. Quan ho son, es a moments en que l'esperit s'enlayra en alas de una especie de deisme intens si bé ortodoxo, de un sentiment d'home, de tot en tot allunyat dels *suspirillos* conceptistas del misticisme femellench.

»D' aquí que 'l motiu predominant de sas composicions sia 'l motiu patriòtic. Patriotisme en l'afició a las resurreccions històriques, patriotisme en la indefinida entrevisió d' una restauració de lo perdut; véus de plany ó crits d'esperansa; sempre dels tres mots del lema *Patria, Fides, Amor* l' amor de *Patria*, l' esperit de *Patria* es lo que alena y vivifica més que cap altre la inspiració del poeta.

»En Blanch es, mercés a aixó, un dels representants més caracterisats de aquell catalanisme floralista tant simpàtic que fou vida y encís durant la millor época, ja morta dels nostres Jochs Florals.»

Aixís s' expressa lo Sr. Sardá, y en realitat no pot pas *sentirse* millor al poeta.

Las poesias de Blanch, pocas en número, son com aquells fruyts escassos y contats, pero rics y sabrosos de un arbre de bona sava. En l' época aquella que cita 'l Sr. Sardá, en los bons temps dels Jochs Florals, quan era encare limitat lo número dels poetas que havían guanyat ab lo titol de mestres en *gay saber*, un diploma qu' en certa manera 'ls jubilava, s' observava generalment una tendencia decidida a ennoblir la llengua catalana acudint a las fonts del arcaisme.

Blanch, entre 'ls primers, pagá tribut a aquesta tendencia; pero excedí tal vegada a tots en lo bon ús que feya de las paraulas y locucions dels bons temps de nostre idioma. Per aquest motiu sos versos encare que no arribin a ferse populars, tindrán sempre un mérit extraordinari y serán gustats ab delicia per las personas de paladar exquisit.

Hi ha estrofas en sas composicions que semblan realment esculpidas. Algunas se fixan fonament en la memoria per la música de la rima y per lo rellevant de la imatge.

»Quí ha escrit may en catalá una estrofa com aquesta de *Lo castell feudal*?

«Sentencia fòu justíssima
la que ab má agraviada
sobre ton front ciclòpeo
lo cel deixá estampada
perque en tá imatge ombrívola
se conservás miller.

Per 'xo poblan corps y ólivas
tas rónegas esclerxas,
pasturan cabras frévolas
allá hont brunzían fletxas
y entorn sols peta rústega
la fona del pastor.»

Las poesias de Blanch corrian escampadas en los volúms dels Jochs Florals, en revistas, periòdics y otras publicacions análogas.

Aisladas valian molt; reunidas valen més, porque retratan la personalitat del poeta.

Dintre de la literatura catalana no passarán may y de fixo serán tingudas com a clàssicas.

Ab gust transcriuriam alguna de las més celebradas; pero per demostrar lo mérit del poeta, preferim pel cas valernos d' una de las més hu-

mils, mitj amagada com modesta violeta en las páginas de la colecció. Es una de las composicions que no li coneixiam encare.

L' AUCELL DE PASSADA.

Reprén, reprén ta volada,
no 't pares, aucell viatjant,
ton casal no es a la terra,
bè sabs ahont es ton casal.

¿Ahont anáu, ayguas corrents,
montanya avall, dret al plá?
¿quí 'us acassa? ¿quí 'us apressa?
—¡La mar nos crida, adèu siau!

¿D' hont veniu, boyras espessas,
cap aquí tot roncejant?
—Som los esprits dels torrents
que 'ns ne torném al payral.

¿Ahont anáu los estornells
la oliva al bech, tots plegats?
¿D' hont veniu las orenetas
tan cansadas de volar?

¡Quina ramor fan las onas!
¿Qué 'us conturba, oias del mar?
¡Quina angúnia en los reyalmes!
¡Quina maror, Déu me val!

Pobles mesquins ¿qué 'us inquieta
que tan vos niguetejáu?
¿Per qué, esprits, tanta frisansa?
¿Per qué, oh vida, tant combat?

¡Quin baf de tomba que puja!
Son los secles que 's desfán.
¡Quin trepitj! Los jorns que passen
pèl mitj de la immensitat.

Reprén, reprén ta volada;
no 't pares, aucell viatjant;
ton casal no es a la terra;
bè sabs ahont es ton casal.

Qui tan bè sentia y tan admirablement expressava era un poeta de cap d' ala.

Adolf Blanch, al morir, després de una vida de combat que 'l dugué a cultivar ab talent la historia, la filologia y l' economia política, lega a la literatura catalana un verdader llibre d' or, metall que no 's robella ni 's desllustra.

J. R. R.

SERAFINA LA DEVOTA.

En la revista teatral de la senmana passada anunciavam l' estreno de *Serafina la devota*, y ab lo coneixement que tenim del senyors que componen la Junta del Hospital, expressavam lo temor de que al Sr. Palencia, empressari del *Teatro Principal*, de aquesta feta 'l passarian pèl consell de disciplina.

Tal dit tal fet.

S' estrena l' obra ab general y extraordinari aplauso; y ja tenim lo crim.

Lo *Brusi* publica al dia següent lo judici crítich de la mateixa, creyent haverli notat certas tendencias sospitosas baix lo punt de vista de la ortodoxia, y ja tenim l' acusació fiscal.

Y després de la tercera representació, l' empresa del teatro de Santa Creu (no li traguém la santedad) reb un *ukase* de la Junta del Hospital, suscrit per un canonje, en virtut del qual quedan terminantment prohibidas las representacions de *Serafina la devota*. Y aquí está la sentencia, sen-

tencia definitiva, executiva desde 'l primer moment y sense apelació possible.

Diguin ara si no va depressa la justícia de la Junta del Hospital aplicada a las produccions literarias. En tres dias se comet lo delict, se formula l'acusació, se dicta la sentència y s'aplica la pena. Lo tribunal del Sant Ofici obrava ab més parsimonia y ofería als reos més garantías de defensa.

Y després vindrá 'l Sr. Mañé y Flaquer abogant perque 's prolonguin per espay de tres dias las torturas de la estancia en capella infligidas als reos condemnats a la pena capital!

La Junta del Hospital de Santa Creu, censora a la vegada del *Teatro Principal* no está per brochs. Qu' es aixó de concedir tres dias de respiro a una empresa tinguda per pecaminosa!... Ni un, ni mitj, ni una hora... Sols lo temps necessari pera posar una firma... «Fallo que la producció tal no déu representarse» y la producció tal no 's representa.

Hi ha qui dupta de la infalibilitat del Papa? Donchs aquest no duptará de la infalibilitat de la Junta del Hospital de Santa Creu composta de dos canonjes y altres tants regidors, assessorats en materias literarias pel crítich del *Diari de Barcelona*.

Ara bè, la *Serafina* de Sardou ¿es realment lo que volen suposar los que la condemnan?

¿Mereix realment que se la expulsi de un teatro encare que aquest teatro, per una anomalia inexplicable, estigui baix l'inspecció y la censura de una Junta semi-seglar semi-eclesiástica, com la del Hospital?

Examinemho, y per procedir ab consciencia, fém avants un petit análisis del drama.

Serafina es una antigua pecadora que s'ha fet devota, per efecte de sos mateixos pecats. En sa juventut brillava y lluhía en los salons, buscant sempre la notorietat y pagant tribut al afany de distingirse. Casada, faltá al seu marit, y tingué un filla de un seu amant. L'enormitat de la falta l'horrorsá, y desde llavors féu un esfors per convertir a Déu las miradas que havia dirigit al món. Però en l'exercici de las prácticas religiosas continuá sent la dona vanitosa de sempre y buscá també ab preferencia 'l ruído, la ostentació y la notorietat. De la religió n'acceptá sols las apariencias que brillan y enluhernan.

Obcecada y sense comprendre l'essencia íntima de la virtut cristiana, la presencia de sa filla adulterina era per ella un torment, y per treure-sela de la vista féu vot de consagrarla al claustre, creyent al mateix temps que al obrar aixís feya davant de Déu un acte meritori.

Però sa filla, pura, ignocent y resignada al principi, se sent sense vocació y comensa a experimentar las sensacions propias de la joventut. Tracta de resistir a las imposicions de la seva mare; pero no es prou forta y sucumbeix.

En aquestos moments se presenta 'l pare de la infelís criatura, resolt a tot, antes que permetre 'l sacrifici de aquell sér ignocent; y quan la duyan precipitadament al claustre, logra robarla. Ell es padrí de la nena y tè en ella un gran ascendent: ell es l'únich que quan Ivona se trobava en lo colegi l'anava a veure; ell sol la cuydá en una terrible malaltía.

Quan Serafina 's presenta a reclamarli la seva filla, se resisteix a entregarla. Conserva encare las cartas de quan sostenian un amor ílicit, y ab aquests documents posseheix un arma terrible.

Casualment las tals cartas cauhen en mans de Ivona, y l'horrer de que la filla puga enterarse del passat de la mare, fa desistir a Serafina de sa obstinada resolució. Ivona 's casa ab un nebot de son padrí, jove fastidiat del món y escéptich, que al sentir los primers estímuls del amor, se redimeix y naix a una nova vida.

Tal es lo nús del drama. Hi ha en ell la més petita sombra de atach a las creencias religiosas?

Al costat de las figuras principals se mouhen alguns personatjes secundaris.

Son de aquest número Chapelard, un no sabem si capellá ó paisá, gorrero, amant de las comoditats, amich de las devotas ricas y malversador de las limosnas que 's recaudan per certs objectes piadosos. L'autor hauría de vestirlo ab sotana per fustigar als que negocian ab la religió y explotan lo fanatisme de certas classes, los quals perjudican més a la religió que pretenen defender, que no 'ls que la combaten cara a cara.

Hi ha un nebot de aquest, jove hipócrita, que professa una moral acomodaticia, y que la primera vegada que va a l'ópera 's derreteix per las bailarinas, víctima fácil de las tentacions de la carn.

Hi ha la filla gran de Serafina, casada ab un home del día, poch amant de las exterioritats religiosas, pero fácil a l'abnegació y al sacrifici. La mare de aquella ha lograt ab sa influencia convertirla y separarla espiritualment del seu marit, que 's demna de tenir una dona devota. Però 's resolt al últim a donar un cop d'estat, separantse del domicili de la seva sogra, y la seva esposa, no del tot pervertida per la falsa religiositat, se decideix a seguirlo.

Hi ha per fi, apart dels criats, educats tots en l'escola de la devota, é hipócritas a tot serho, un personatje qu' en la obra original es lo marit de Serafina y en l'arreglo del Sr. Gaspar, cunyat d'ella. Lo tal es un coronel plé de xacras, entre las quals lo poagre no es la que menos lo molesta. Li han donat entenet de practicar l'abstinencia y l'oració, prometentli que 's curaría y ell ho accepta com un medi terapéutich, fins que 's convens de que l'enganyan y tira al diable totas aquellas privacions y molestias.

Coneixent l'accid y 'ls personatjes diguin ahont son los atachs a las creencias?

¿Resultan per ventura de la tendencia de l'obra?

Nó; 'ls tipos odiosos, son odiosos; los bons, son bons y triunfan en la consciencia del espectador.

Contra las distincions que fa la refinada hipocresia, l'autor oposa frasses y conceptes que no retxassarian los pares de la Iglesia, més escrupulosos en materia dogmática. Lo bíblica cita del marit quan recorda a la seva esposa pue aquesta ve obligada a seguirlo, emancipantse fins de la seva mare, que portada per una falsa devoció ha arribat a desnaturalisar los fins y l'objecte del matrimoni, está dintre de l'ortodoxia més severa.

Lo marino que recorda que 'ls de la seva professió creuhen en Déu y resan, es una nota sumament religiosa.

Las observacions que dirigeix a Serafina quan li recorda 'l deber de la dona que falta, de confessarho avants que tot al seu marit, tancan una reccititut y una honradés intaxables.

Finalment la lluyta empenyada per evitar la monstruositat de que sigui consagrada a la vida

del claustre, una nena ignocent que no ha nascut per vestir tocas de monja, es de una moralitat verdaderament exemplar.

¿Qué queda, donchs, en *Serafina la devota*, que la fassa indigna de apareixer en las taulas de un teatro?

¡Ah! Es trist tenirho que presumir.

Sardou ab la seva producció posa 'l dit en una llaga asquerosa, la llaga de la hipocresía, de la falsa devoció, dels mil abusos que al amparo de una religió tota amor, caritat y sacrifici se poden cometre... la llaga cou y 'ls que se 'n senten cridan, y 's caragolan en dolorosa convulsió.

Als homes bons, rectes y purs los deleytará sempre la creació del eminent dramaturgo francés... sols los que tinguin alguna cosa de que avergonyirse, romperán de un cop de puny lo mirall que 'ls posan davant de la consciencia.

Succeheix ara ab aquesta obra lo que va succehir ab lo *Tartuffe* del immortal Molière. També hi hagué llavors qui tractá de prohibirla y qui perseguí al seu autor. Un rey, menos escrupulós que la Junta del Hospital, aixecá la prohibició y 'l *Tartuffe* ha trascendit fins á nosaltres, y trascendirá á las generacions futuras, porque mentres hi haja homes hi haurá hipócritas, y mentres hi haja hipócritas serán necessarias aquestas ensenyansas.

Al dir aixó no particularisém. No tenim motius per conèixer profundament als Srs. canonjes y regidors que componen la Junta del Hospital; pero ells y qui haja pogut aconsellarlos han fet mala obra á lo mateix que pretenen amparar. Si 'ls católichs quals escrupols pretenen salvar ab la tal prohibició, son de la fusta de *Serafina* y de *Chapelard*, ja está ben fresca la religió católica! No farà tan mal al arbre secular la podadora que l'expurgi ni la destrual que pretenga tallarlo, com lo corch que se 'l menja per dintre.

Després de aixó res més nos toca, sinó formular un concepte de caràcter pràctich y económic, que alguna altra vegada hem insinuat en las mateixas columnas de LA ESQUELLA.

Lo *Teatro Principal* forma part del patrimoni de un establiment de beneficencia. Posar trabas á l' explotació del teatro equival á disminuir considerablement los ingressos de l' Hospital. Lo teatro podria redituar mo't més de lo que redituá sense la ingerencia de la Junta en los espectacles, que després de tot no deuen caure baix altra censura que la mateixa del públich. Aixís succeheix en los demés teatros de Barcelona, sense que la moral se 'n resenti.

¿Cóm s' atreveixen, donchs, los senyors de la Junta del Hospital á assumir una responsabilitat tan seria com la que implica aquesta censura?

La seva missió, com á tals administradors, no es la de dur ánimas al cel, si es que coneixen lo verdader camí per arriharhi, sinó la de aliviar necessitats corporals, y aquest objecte no 's logra, mermant los productos de la explotació de una finca, que no es seva sinó dels pobres.

Una pregunta:

¿No podria fells'ho entendre aixís la Junta provincial de Beneficencia, ó en defecte seu la Direcció general de Sanitat, desempenyada avuy per D. Teodoro Baró?

Se prestaría ab aixó un triple servey, als pobres, al art y á Barcelona, que no pot menos que avergonyirse de que á últims del sigle XIX, succeheixin tan odiosas ridiculesas,

P. DEL O.

LO PANORAMA DE PLEWNA.

D' ensá que aquest panorama está obert, casi be sembla que algu ha dat cervell de gat á la gent d' aquesta terra. Ell absorbeix l' atenció, ell absorbeix las pessetas y aquí no sura res més que 'l *Panorama de Plewna*.

Lo marit que avants s' estava sempre á prop de la costella, colmantla de mil caricias, frasses dolsas y finesas, avuy fuig del seu costat y arriba á olvidar-se d' ella, sols per passar forsa temps al *Panorama de Plewna*.

Antiguament las senyoras fugían ab un *hortera*, ó un tenor de molta veu, ó un tinent de la reserva. Avuy segueixen fugint, pero es d' un' altra manera: fugen solas, y se 'n van al *Panorama de Plewna*.

Allí hi va la gent de pes, los joves de la brometa, magres, grassos, nanos, alts, gent de totas las especies. ¡Qué més volen! Fins un nen nascut en l' últim dimecres, ja diu que voldria anar al *Panorama de Plewna*.

Cada nació, pèl que 's veu, tè un *algo* que la enlluherna. Alemania tè en Bismarck, Russia tè ganas de guerra, la Fransa tè en Boulanger, Turquia una mandra horrenda y aquí en Espanya .. tenim lo *Panorama de Plewna*.

C. G.

FIERAS.

L' Africa está trasladantse á Barcelona.

No 's parla més que de fieras de tota classe y calibres Fulano porta vint lleons, sutano catorze tigres, mengano tres dotzenas d' elefants y altres alimanyas...

L' espectacle *fiero* sempre ha sigut un dels menjars predilectes del públich barceloní. Sigui porque aquí som molt mansos sigui porque estém ja molt fets á véurens devorats, lo cert es que exhibir una colecció de fieras resulta indefectiblement un bon negoci pèl que l' emprén.

Hi ha una pila de personas que á horas d' ara ja 's riuhen de tot lo que fassin y puguin fer dintre de la exposició, y en cambi esperan ab verda-der desitj l' obertura de las *menageries* que s' anuncian.

—No hi puch fer més—diu un que viu ab una sogra y dugas cunyadas de molt mal caràcter,—no hi ha cap espectacle que 'm diverteixi tan com una colla de fieras.

AL PANORAMA DE PLEWNA.

—Vaja, entri.—¿Sí?... ¿qué n' hi tret de fer quatre rals de gasto, si ara 'm veig lo pas tapat per aquest diable de trasto?

—¿Per qué?

—¿Qué sè jo! 'M sembla que 'm trobo á casa mèva, en mitj de la familia.

En moltes conversacions lo tema principal son las fieras. Hi ha marits que hi están tan engrescats, que hasta las somían, y no falta qui, al llevarse, impresionat per aquesta idea, al saludar á la sèva dona li diu ab tota naturalitat:

—Despértat, fieras.

Las senyoras de la aristocracia s' están fent fer vestits de gran gala, pera assistir á las solemnes festas que 's verificarán durant la exposició.

La gent del poble guarda 'ls diners per las fieras. Cadascú per allá hont las enfila.

Un estava tot cofoy de que haguessen alsat lo Palau de Bellas Arts davant per davant dels seus balcones.

—D' aquesta manera,—deya l' home—desde casa estant podré veure l' animació dels alredevors, y fins sentiré las músicas, si n' hi toca alguna.

—Tot aixó ja li regalo—li va respondre un altre; —jo sí que hi tingut sórt. ¿Sab qué hi posan al davant de casa?

—¿Qué? ¿Un panorama?

—Una colecció de fieras.

—¿Vaya un present!

—¿Que diu? ¡No es pas res aixó de sentir uo-
lar los lleons y grunyar las panteras á tot' hora de nit y de día!...

—¿Y si arriba á escaparse'n alguna?...

—¿Qué s' escapi!

—¿Y si, vivint tan á prop, se fica á la sèva es-
cala?

—¿Oh! Jo m' estich al quint pís. Avants no seré á dalt, ja s' haurá menjat una pila de vehins y no tindrà gana.—

Entre 'ls amateurs circulan noticias verdaderament estupendas.

—Diu que vé un domador—explica un fulano— que fica 'l cap dintre de la gola d' un lleó y li té un' hora seguida.

—¿Y la gent sempre mirants'ho? Dèu ser molt pesat.

—¿Oh, nó! Es que tot tenint lo cap á dins, lo domador fa fer una pila de evolucions á las altras fieras y ell mateix practica varios jochs de mans ab molta llimpiesa.

—¿Es admirable!

—Diu que fa una sórt que deixa blau. Figuris: agafa un lleó d' alló més pelut, que té un génit del botavant, y 'l fica dintre d' una caixa de fusta. Tapa la caixa, fa com qui hi tira polvos, hi péga un cop ab la vareta, destapa y 'l lleó no hi es. ¿Y sab d' hont lo fa sortir?

—¿Del seu bigoti?

—No senyor: de la butxaca de qualsevol persona del públich.

—¿Apreta! Ja procuraré no anarho á veure tot aixó.

—Donchs jo sí.

—¿Y si al tal domador li vé l' idea de fer sortir lo lleó de la butxaca de vosté?

—¿Oh! Ja la tinch prevista aquesta contingencia. Hi aniré ab un vestit sense butxacas.—

Un altre *bolista* se las enfila per un altre cantó.

—Lo que fa un dels domadors que vindrán no s' havia vist may en la vida.

—¿Nó? ¿qué fa?

—Nada menos que ha domesticat sis lleons y quatre tigres ab tanta perfecció. que diu que cada dijous al vespre aquestas deu fieras cantarán *La Mascota*.

—¿La cantarán?

—O la grunyarán: lo positiu es que tindrem una *Mascota* salvatge, ab coros de micos y porchs singlans y orquesta de lloros xinos y cotorras americanas.—

Com sempre acostuma á succehir, entre 'ls aficionats al género ja comensan á dibuixarse partits y rivalitats.

—Lo domador Patrám porta la colecció més completa del món. Fins hi té un megateri.

—No pot ser: lo megateri está extingit sigles há.

—Es que en Patrám se l' ha fet fer exprés.

—¿Ah! Aixó es diferent. Pero de tots modos, en Patrám té una colecció que aventatja á la de 'n Patrám.

—¿Sí? ¿Qué vol dir que també hi té megateris?

—Nó, perque á la fábrika estavan massa enfeynats construhint lo del senyor Patrám; pero en cambi en Patrám té dugas sirenas.

—¿Aquells animals que son mitj dona, mitj peix?

—Si senyor; ¡aquells, aquells!...

—Es imposible: la sirena es un animal mitològich. No n' hi ha més que de pedra.

—¿Es que las sirenas del senyor Patrám ho son! Entre tan van venint fieras y més fieras.

Durant la Exposició aquestas bestias ó 'ls seus amos farán un bon negoci. Acabat lo *Certámen universal* las fieras tocarán lo dos.

Y llavoras passarém nosaltres á fer de fieras.

¿Saben còm?

Enterantnos dels comptes que l' arcalde 'ns presentaré.

Qui vulgui veure fieras de debó, que vingui.

A. MARCH.

PUNT PER PUNT.

Quant tenias quinz' anys y ta bellesa
brillava ab l' atractiu de tos encants,
jo, extassiat al veure ta hermosura,
de tu 'm vareig preñar.

Amor vaig demanarte ab molt carinyo,
y sens fer cas de mí, ab un desdeny gran,
vas contestarme tu:—Búscaten d' altra,
que á mí no 'm pescarás.

Avuy que trenta 'n tens y ets ja marcida,
havente vist del món lo desengany,
t' acostas aprop meu y fins m' halagas
perque 't torni á estimar.

Mès ara comprenent las tèvas manyas
y recordant lo xasco que 'm vas dar,
també 't contesto jo:—Búscaten d' altre,
que á mí no 'm pescarás.

PEPET SIMPÁTICH.

¡GOTERAS!...

Per més que segons diuhen pèl abril cada gota
'n val mil, per mí lo qu' está succehint enguany,
no es de bon ésser.

¿Ahont s' es vist pluja y més pluja quan falta
temps per acabar las obras de la Exposició?

Que digan y pregonin lo que vulgan; pero hi ha
quí creu que tot obeheix á un complot tramat, en-
tre 'ls núvols y 'ls anti-exposicionistas.

Pero bèn meditat també podria ser á la in-
versa, perque, aixís, demá que 's fassa indispen-
sable la próroga de la obertura de debó, podrá
posarse en los periódichs una gacetilla, que diga,
poch menos ó més: «A pesar de las gestiones prác-
ticadas por nuestro benemérito alcalde á fin de

evitar la propagación de la lluvia, como plaga
destructora de sus proyectos exposicionistas, bien
á su pesar, se ve en el caso de tener que prorogar
la apertura del universal certámen» y d' aquesta
manera, lluny de ser motiu de novas críticas, la
conseqüencia de 'ls fets y la inconseqüencia de 'l
temps, motivarán, que sigan de planye 'ls infor-
tunis del impertèrrit don Francisco.

Deixant aixó apart, la qüestió es que 'ls toreros
están de pega, pero de molta pega. ¡Ni que tots
fossin sabaters!...

Volen fer corrida?... pluja.

S' aplessa la funció, é intentan tornarhi?... Tos-
suneria de 'ls núvols ó descuit de 'l lampista ce-
lestial y aygua y més aygua... que de ví ja 'n
venen.

Será lo que siga; pero consti, que aquest afany
de ploure, tots los diumenjes que tractan de obrir
la plassa, casi hauria de convèncer al senyor
Piera de que lo necessari fora posar una tapadora
á la plassa.

¡Quín mal pensament ha fet de no cubrirla tota
de cristall!... ¿Qué hauria pogut la pluja contra 'ls
sèus propòsits?...

Ademès que aixís afeginthi una bona vela ó fent
esmerilar los vidres, podria dir:

¡Señores!... ¡Ya no hay sol!... y lograría vendre
tolas las entradas al preu de las de sombra.

¡Quína ganga!...

Ni en Girona ab lo quartel...

Antes compravam parayguas al extranger.

Pero desde que 'l senyor Cuadros y altres fa-
bricants s' han posat á construírlos tan bons y
tan ó més baratos que 'ls de fabricació inglesa y
francesa, los extrangers ¿quina n' han feta?... ¿No
voleu parayguas, han dit?... donchs vos empasti-
fém de impermeables.

Y ara resulta que las professons de cucurullas

L' AUMENT DE PREU EN LAS BARBERÍAS.

Si 'ls barbers, com molts fan corre,
los sèus preus van augmentant,
aquí tenen los efectes
que prompte resultarán.

BARCELONA TAL COM ES.

Los extranjeros que visitin
la nostra hermosa ciutat,
¿que dirán, quan tot ho vejin
tan bonich, tan ben cuydat?

que no surten per Semana Santa, basta que plo-
gui y 's passejan tot l' any.

Y aixó que creyam que havían passat de
moda!

Lo qu' es aquesta prenda dona lloch á moltes
equivocacions.

Días atrás, anavan á la plataforma davantera
del tranvía un cotxero y un passatjer, aquest ab
caputxa y aquell sense. Un carro va interceptarse;
van cridar y renegar cotxero y carreter y per fi
de festa aquest ventá una garrotada arreplegantla
'l pasatjer. A causa de la ditxosa caputxa lo ca-
rreter va equivocar-lo ab lo cotxero.

En contra, es veritat que ab caputxa pot un
passar sense por que li treguin un ull y sense pe-
rill de topar en cap cantonada per la rasa de la
Plassa de Santa Ana, la trinxera de la Plassa de
Sant Agustí y 'l laberinto de la Plassa de Catalu-
nya; que si un porta paraygua y vol caminar se
veu obligat á tancar-lo y rebre la pluja á sobre;
pero, en cambi, un home encucurullat va á riscos
de que li passin estranyesas com la que va succe-
hirme á mí l' últim dissapte.

Anava á retiro y vaig sentir que detrás meu
algú corria.

¡Com si 'm diguessin Llúcia!...

Al arribar aquell que venia corrents, á mon
indret, s' atura.

Pensant jo ¿qué voldrà? vegí qu' era un xicot

jove mitj espalmat, que casi no podía respirar de
tan corre.

Per fi ¿saben com va desafinar?..

—Per Déu acompanyim á casa da una lleva-
dora; cuytém que la dona 'm va de part y tinch
por que no anirá bè perque es la primera ve-
gada... ¡cuyti!... ¡cuyti!... No s' ho prengui ab
tanta calma!...

L' infelis m' havia pres per un sereno!..

TAUMALÍPICH-TEMIUQ.

BELLAS ARTS.

Lo CÍRCUL ARTÍSTICH.

L' associació establerta á ca'n Gibert ha mon-
tat una notable exposició de treballs deguts als
socs de la mateixa.

Hi ha en ella moltíssim que veure y molt que
admirar.

Resenyarém lo més important.

Pellicer fa gala de la seguretat de llapis que 'l
distingeix ab sos magnífichs dibuixos de la guerra
de Orient y de la carlista y ab altres de las obras
editadas per la casa Montaner y Simón. Traba-
llador infatigable, sorprén per la difícil facilitat
ab que interpreta 'l natural.—Una avansada de

soldats en un dia de neu, del mateix autor, està pintat ab notable talent.

Más y Fontdevila exposa quatre dibuixos notables per sa correcció y 'l sentiment que respiran; *Rossinyol*, magníficas apuntacions de figura y de paisatge, en las quals posa de relleu sas tendencias naturalistas; *Cusachs*, hermosos foto-grabats; *Llimona*, tres dibuixos, entre ells lo del quadro «Prometensa», que es molt ben sentit; *Brull*, una colecció de estudis hermostíssims; *Riquer*, un cap de dona qu' es un primor y una porció de fulles de àlbum sumament ingeniosas; *Leopoldo Roca*, aquarelas y estudis ben sentits; *Baixeras*, apuntes dels seus quadros marineschs trassats ab senzillés y veritat; *Masriera*, paisatjes impregnats de poesia; *Teixidor*, una preciosa aquarela; *Barrau*, un pobre demanant caritat, aquarela feta ab maestría; *Pellicer Monseny*, dibuixos y caricaturas que revelan sos reals progressos; *Galofre*, sis obras fetas á la tinta, al llapis y á l' aquarela que posan de relleu las condicions genials de aquest artista; *Feliu*, alguns dibuixos més notables que sas aquarelas; *Rosendo Nobas*, l' aplaudit escultor, se manifesta també un excellent aquarelista; *Llavertas*, se distingeix per sas dibuixos, lo mateix que *Labarta*, sempre facil y elegant.

Pinós, presenta una colecció de bons dibuixos; *Xumetra*, alguns estudis de flors y plantas molt interessants; *Tamburini*, escala un dels primers llochs com pastelista; *Llovera*, exposa un magnífich retrato de dona; y *Soler de las Casas*, *Blanch*, *Cabrinetti*, *Galofre-Oller*, *Baixas*, *Llauderat*, *Chia*, *Labarta Llorens* y *Pujadas* exposan obras que revelan verdader talent artístich.

La part escultórica está representada per *Llimona*, *Nobas*, *Clarassó* y *Carbonell*; y 'ls aygua-forts ho están per *Clapés* y *Torné*.

L' exposició es abundant y al mateix temps notable.

Fa l' efecte de una visita als tallers dels artistes. Per lo mateix que no hi ha casi res fet expressament pera ser exposat, interessa per la espontaneïtat que revela, y dona una idea molt aventajada dels socis del *Círcul artístich*.

FRÀ JUNCOSA.

¡MENTIDERA!

Guardo encare en ma memoria
recorts d' aquells jorns de gloria
que del bosch en l' espesor
assentats sobre la herbeta
passavam una estoneta,
parlantne de nostre amor.

Recordo encare quan me deyas
y que al dirho no sonreyas:
—Créu que t' aymo ab jelsia.
¡Ah! si tú tan m' estimavas.
Mes si un jorn te propassavas
al olvit te entregaria.

Mes un jorn no pogui més
foll d' amor vaig ferte un bés,
y quan vareig pensar trist
que havia faltat, ma vida,
sols me vas dí' avergonyida:
—¡Ay que potser t' haurán vist!

J. TARRIDA.

LLIBRES.

GENT DE MAR.—*Drama en tres actes y en prosa de D. Joaquim Riera y Bertrán.*—Hem rebut un exemplar de la notable edició de aquesta obra, que fou estrenada ab éxit extraordinari en lo *Teatro de Catalunya*, la nit del 19 de janer del any passat per la companyia catalana del senyor Vidal.

De son mérit y de l' acullida que 'l públich li dispensa ja 'ns n' ocuparem al ser posada en escena. Avuy sols nos cal consignar que ha sigut donada á llum esmeradament impresa per la *Il·lustració catalana*.

Temps perdut.—Aixís se titula una de las últimas produccions escénicas del laboriós escriptor Sr. Figuerola Aldroféu, y que també acaba de ser impresa.

L' obreta fou rebuda ab aplauso al ser posada en escena en lo *Teatro de Novedats*, á últims de janer del corrent any.

RATA SABIA.

PRINCIPAL.

Del drama *Serafina la devota* 'n parla extensament en lo lloch preferent de aquest mateix número, 'l nostre company P. del O.

Cenyintnos á l' execució, es precis confessar que trobá intérpretes excelents en la companyia del *Teatro Principal*, que dirigeix lo Sr. Palencia. Estudiat ab carinyo sigué interpretat á conciencia per tots los actors.

La Tubau agafa la devota á la moda, desde que apareix en escena y no la deixa un instant. Li falta tal vegada intensitat dramática, principalment en alguna de las escenas culminants del acte quart; pero la supleix ab l' intenció que dona sempre al diálech, y ab la gran inteligencia que desplega en totas las ocasions.

La Gambardela, es sens dupte, 'l tipo somiat per Sardou. Ingénua, delicada, simpática, fa del personatge una verdadera creació.

Las demés senyoras molt corrents.

Entre 'ls homes sobressurten los Srs. García, Manini y Peña.

Lo públich acullí l' obra ab gran interés, y la saludá ab prolongats aplausos.

Si la Junta del Hospital s' obstina en reputarla com anti-religiosa, haurá lograt una cosa, y es demostrar que 'l públich barceloní es anti-religiós en massa.

Ja 'l Sr. Palencia ha posat fil á l' agulla per arreglar á l' escena castellana una comedia que está produhint á París un gran efecte.

Se titula *Les surprises du divorce*.

Bó seria que ans de adelantar lo seu treball, practiqués alguns actes de devoció. Una confessió general dels seus pecats, una bona comunió y una tanda de novenas, no li anirian del tot mal. Després de aixó podrá presentarse ben compungit á la venerable Junta del Hospital y demanarli la seva vénia per tirar endavant lo treball emprés.

LA NOSTRA GENT. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

—¿Hi tornarás may més á fè enfadar l' avi?

—No senyor...

—Veyám, donchs. Es la primera vegada que 't renyo. Procura que sigui l' última, ó sinó...

Créguim lo Sr. Palencia. Lo mer fet de que l'obra vingui de París, ja la fa sospitosa, més y més tractantse del divorci.

Si fent lo que li indico, no logra salvarse, no desconfi, que sempre li queda 'l recurs de llicenciar á la companyia y contractar á un bon predicador.

No en vá 'l *Teatro Principal* se titula *Teatro de Santa Cruz*. La creu aquesta está destinada als empressaris, y es extraordinariament més pesada que la del matrimoni.

LICEO.

Carmen y Lohengrin; Lohengrin y Carmen, y per ara res de aquells *Hugonots* que se 'ns prometian y en quan al *Hamlet* que havia de cantar l' eminent Maurel, ja n parlarém un altre dia.

Jo no sé si saben que las funcions d' ópera s' han suspés per una vintena de días.

¿Perqué?

Per demostrar qu' es veritat alló que deyam de que l' Exposició havia de portar grans curriolades de forasters, tan que 'ls empressaris anirian en cotxe.

Ja la senmana passada várem insinuarne alguna cosa. Aquí, ab la ditxosa Exposició no 's diverteix ningú, sinó D. Francisco de Paula.

De moment lo Sr. Bernis ha organísat una sèrie de concerts al objecte d' entretenir als abonats.

Ara podrém dir:

«Concerts al Liceo y desconcert al Parch.»

ROMEA.

Continuan las representacions de *Lo plet de 'n Baldomero*.

La companyia té en ensaig un nou drama en tres actes titulat *Lo patje de la comtesa*. Es original de una senyora anomenada Arnilla de Font.

Tambè s' ha posat en estudi una pessa en un acte y en vers dels meus companys Roca y Roca y C. Gumá, titulada: *Cura de cristiá*.

Lo próxim dilluns benefici del jove y aplaudit actor D. Ernest Fernández, ab lo drama *Lo bordet*, lo quadro trágich del Sr. Perpinyá *Vida por honra*, y *Recuerdo eterno* de Ferrer y Codina.

Lo beneficiat se distingeix notablement en lo primer dels citats dramas, per lo qual no deixarà de reunir una bona entrada.

TÍVOLI.

Per fer costat á *Cuba libre* que continua representantse ab éxit, s' ha estrenat en aquest teatro un *pasillo* molt graciós, titulat: *¿Como está la sociedad!* En lo dialech abundan los xistes y la música es ademés molt agradable.

ALTRES TEATROS.

Lohokeli á Novedats y 'ls *Fantoches* de Holden á *Catalunya*, y res més de nou.

Está anunciada per demá la reobertura del *Espanyol* ab la companyia de sarsuela del *Circo de Price* de Madrid que dirigeix lo barítono senyor Palou.

A *Catalunya* próximament hi anirá la companyia del *Teatro Lara* de Madrid, de la qual á més de la Matilde Rodríguez ja coneguda nostra, forma part la célebre Valverde, qu' es una verdadera notabilitat en lo ram de característics.

De manera que 'l porvenir, respecte á teatros, se presenta molt més agradable que 'l present.

R. I. P.

Ha mort la Joaneta Tressols.

Se distingia en lo cant, y 'l públich de Barcelona que ab sorpresa li havia vist trepitjar l' escena lírica, l' havia aplaudida en *Traviata*, *Rigoletto*, *Un ballo in maschera* y altres óperas. En altres teatros d' Espanya y del extranger quedá confirmat lo bon judici que la senyoreta Tressols havia sapigut meréixer.

A Madrid ha mort l' actor Riquelme, sustitut del desventurat Zamacois en lo *Teatro Lara*.

Tambè 'l públich de Barcelona havia tingut ocasió de aplaudirlo, de primer en lo *Principal* y més tart, al inaugurarse lo *Teatro Ribas*.

Riquelme era de la fusta dels bons actors cómichs, per lo que la premsa de Madrid consagra á sa memoria encomiásticas frasses.

N. N. N.

¡NO T' HO PENSIS...!

POESÍA ESCRITA SENSE LA LLETRA A.

No t' pensis, nó que 'm mori
pel temps que no t' hi vist
No tinguis por que plori
ni, fins, que 'm posi trist.

No creguis que 'm fes riure
ton físich seductor,
que sempre hi tingut lliure
d' ell y de tú mon cor.

Enredos y disgustos
y compromisos mils
un depósit de... sustos
y... sommis molt virils....

Y molt més que 'm reservo
per no ser indiscret
es l' únich que conservo
desde que l' ós t' he fet.

Pro creu, que no me 'n queixo.
Des' que hi rebut ton nó
dihentme.—¿Per tot te deixo!
...¿Me trobo molt milló.

¿Y tú vols que ho deplori?
¿Que perdi l' seny y 'l goig!
¿Que no veyente, 'm mori...?
¿¿Qué t creus que 'm torno boig!!

Que t' pensis, es inútil
que sense tú soch mort.
Tú ets un objete fútil
y 'l nó tenirte, es éort.

T' estimo, y fins deliro
veyent que res no puch...
pero . si 'm pego un tiro,
¿Oy que seré molt ruch?...

J. LAMBERT.

Dissapte cap al tart va ploure una mica; diu-meije va ploure tot lo sant día, y dissapte y diu-

ENTRE «CABALLERS».

—¿Qué tal? ¿ja muntas ben bè?
 ¿Ja sabs doná un trote llís?
 —Sí: aquesta tarde no més
 hi caygut cinch cops ó sis.

menje las goteras del Palau de la Industria de la Exposició universal de Barcelona, anavan á raig fet.

Lo qual demostra plenament que al Ciutadá benemérit li sobra la rahò quan diu que la Exposició está oberta.

Ja ho veuhen; está oberta... per la teulada.

Los expositors que anavan montant las instal·lacions van posarse com uns xops.

Alguns dels objectes més rics van quedar poch menos que inutilisats.

Los duenyos de aquests objectes podrán dir que 'l gran certámen universal, sobre tot los días que plou, es una exposició de noms y de fets.

Y cantar alló de *La Marsellesa*:

«Y para ver tal situación
 se hizo la gran Exposición!!!»

Conta un periódich que á lo millor de la pluja, penetraren en lo Palau de la Industria los senyors Girona y Durán y Bas.

Al veure á tant respectables personatjes, l' un comissari regi y l' altre vice-president del Comité executiu, un comissionat inglés, ab la flemma característica dels fills de aquella terra, obrí 'l parayguas y aná oferirlo galanment als indicats personatjes.

Lo Sr. Girona y 'l Sr. Durán y Bas podían exclamar:

—Es un gust tractar ab inglesos aixís...

A lo qual sens dupte afegirá 'l Ciutadá benemérit:

—¡Si tots los inglesos fossen com aquest!

Aixó de las goteras ha donat lloch á que molts preguntessin:

—Pero, senyors, ¿y la honra de Barcelona?

Contestació de LA ESQUELLA:

—L' honra de Barcelona ara com ara está en remull.

Los exposicionistas reclaman ab gran urgencia que 's practiqui una revisió detinguda en lo Palau de la Industria: que 's cambihin los vidres defectuosos; que 's reposin las teulas trencadas; en una paraula que 's tapin tots los forats y totas las escletxas.

Consti que no m' hi oposo; pero trobo que tot lo que 's fassi, á més de sortir una mica car, es exposat á que no quedi del tot conforme

Per lo tant proposo lo següent:

Primer: Lo Palau de la Industria cambiará d' objecte, quedant convertit en un gran balneari, predominanthi l' especialitat de las dutxas.

Segon y últim: La quantitat que hauria de invertir-se en la recomposició de la teulada, 's gastará ab un ápat de primera.

Algunas de las personas, que afluijant la peseta, visitan aquests días lo Parch, están espalmadas al veure la lentitut que s' observa en las obras de la Exposició.

Hi ha edifici mitj acabat, en lo qual no s' hi veu treballar ningú.

Lo secret de aquesta parsimonia no es més que un: s' han quedat á las foscas al mitj del día...

Més clar: s' ha agostat l' oli, y 'l blé no crema.

Sempre la mateixa imprevisió en tot.

Aquest día, segons hi sentit contar, alguns treballadors ja recullían las eynas per plegar, en vista de que las arcas de la administració están completament aixutas.

Sols quan una persona, que no sè qui sería, va respondre dels gastos que 's fessin, los treballadors van decidir-se á tornar á la feyna.

Mentrestant lo Comissari regi continua apli-

LOS NENS DEL DIA.

—Aquest noyet fa mitj' hora
 que ve demanantme 'l sí...
 I a vritat, ell ja m' agrada...
 pero... ¡no li goso á dí...!

cant manxiulas y més manxiulas á la Comissió executiva.

«Que las obras han de quedar llestas tal ó qual dia; que de no estarho pendrà una resolució enérgica: que farà y que dirá...»

Home, D. Manuel, sosseguis, calmis... no s'esberri... ¿Qué 's creu per ventura que aixó de realisar Exposicions universals, es lo mateix que bufar y fer carrils de Zaragoza?

Acaba de morir á una edat avansada y després d'una llarga enfermetat, lo nostre bon amich don Geroni Abril.

Fill del treball, intelligent, laboriós y dotat d'un gran esperit d'empresa, visqué molts anys á Baracoa (Isla de Cuba), ahont lográ ferse una posició y un nom respectat, tan per la seva immaculada honradés, com pèl inquebrantable amor que sempre demostrá á la patria y del qual ne doná numerosas probas ab las armas á la má, formant part de la milicia ciutadana d'aquella població.

Desitjém á sa familia y á sos fills—que han hereditat todas las bonas qualitats del seu pare,—la resignació que 's necessita pera suportar una desgracia tan irreparable com lo que avuy los afligeix.

Una noticia bibliogràfica que no deixarà d'agradar als nostres lectors.

Está en premsa, y sortirà probablement per tota la senmana entrant, una obreta festiva, titulada: *La Exposició universal de Barcelona;—humorada agre-dolsa, en vers, per C. Gumá.*

Tenim molt bonas noticias del nou treball del popular escriptor y no creyém equivocarnos augurantli un éxit complet.

Ahir, dia de moda, todas las senyoras que assistiren al *Panorama de Plewna* sigueren obsequiadas ab un bouquet de flors de porcellana de molt bon gust.

Personas intelligents suposavan que 'l ram valia més que la entrada.

Lo Sr. Peris Mencheta, intelligent y actiu periodista ha fundat á Barcelona un periódich de noticias, que surt cada dia cap al tart.

El Noticiero universal, que aixís se titula, es respecte de nostra capital, lo que *La Correspondencia de España*, respecte de Madrid.

Li desitjém bona sórt y molts anys de vida.

Ja ha tornat... fresch, guapo, aixerit.

Tot limarxa vent en popa.. Vindrà la reyna regent, vindrán las princesas y las infantas, vindrán los homes polítichs més importants.

Y ell, no s'entendrà de feyna...

Festas, recepcions, dinars, excursions y paradas.

Y al final de aquest castell de fochs artificials, lo tró gros.

Se parla de conferirli un títul de noblesa.

Segons diuhen, lo farán marqués de Olérdula.

Y hasta se assegura, que quan tingui aquest títul lo nombrarán intendent del real patrimoni.

¡Pobre real patrimoni á las sevas mans!... En menos de quinze dias es capás de descambiar hasta 'l real del seu nom.

Per menos motius dels qu'ell dona, los tribunals declaran pródich á un individuó y li nombran curador exemplar.

Ab la circumstancia de que mentres los pródichs derrotan lo seu, ell, lo futur marqués de Olérdula, derrotaxa 'l patrimoni de la ciutat.

¿Y no hi haurá justicia que 'l subjecti, encare que haja de ser agafantlo per las patillas?

Los que van acudir al Gran Hotel Internacioanal (un'altra grandesa) 'l dia que va obrirse al públich, estaban assombrats.

Un esmorsar curt y sense res de particular costava sis pessetas.

Es un sistema en benefici de la salut dels parroquians.

Per fer la digestió res com un compte per aquell istil.

Per fer la digestió... y per curarse 'l singlot.

Observació de un comensal que va sortir del Hotel ab lo ventrell desconsolat y la butxaca alleugerida:

—Trobo qu'entre las pinturas de la fatxada hi falta la representació de Barcelona, tal com la concebeixen los empressaris de aquest establiment.

—¿Y donchs com la concebeixen?

—Un cuyner gras y ben nutrit (ells) plomant un pollastre molt magre (Barcelona).

Aquesta senmana 'ls jesuitas del carrer de Caspe estaban de festa, de tal manera que fins van posar domassos als balcones.

Y de devots, y especialment de devotas guapas y vestidas á la *derniere*, no 'n vulguin més en aquella santa casa.

Causa de l'alegría: una fornada de tres sants, tots tres jesuitas, que han entrat al cel últimament, segons decret del Vaticá.

Y ara 'ls incréduls que se 'ls espinyin.

Pèls jesuitas tot: las riquesas de la terra en aquesta vida, y en l'altra, la gloria eterna.

Un periódich de Madrid diu que ha mort en aquella vila un home acaudalat, que no fou gayre ditxós en sa vida matrimonial.

L'infelis ha fet testament... y ha tingut una humorada.

La de deixar tot lo seu patrimoni al home que 's casés ab la seva viuda.

«De aquest modo, diu lo testador, tinch la completa seguretat de que hi haurá algú que plorarà la mèva mort»

Se queixan alguns periódichs de que ab tot y estar prohibit, arriban grans partidas de porchs francesos.

¿Y donchs que fa D. Francisco de Paula?

Es la primera vegada que podria posar á proba 'ls coneixements lingüístichs dels municipals, deixebles de la escola de Sant Felip Neri.

Arriba, per exemple, una partida de tocinos, y desseguida 'ls municipals passen á examinarlos.

Lo municipal al tocino:

—*Monsieur le cochon!*..

Lo tocino respon ab un grunyit.

—*Il est français... Il parle avec le nez.*

Lo nom del ciudadá benemérit, durant la seva

ausencia á la Cort ha quedat inscrit en lápida marmórea, en lo saló del consistori, ai costat dels noms de Prim, Madoz, Alfonso XII y Martinez Campos.

Siguin francs: ¿no 'ls agrada molt més veure á D. Francisco en una lápida, que assentat al silló presidencial del Ajuntament?

¡Ay pobret!
ja 'l penjan á la paret.....
Donchs que ha fet
lo Sr. Rius y Taulet?

L' estátua de Roger de Flor que ocupava un pedestal en l' interior del Parch, al mitj de la avinguda que dona al carrer de la Princesa serà trasladada á una de las entradas de Passeig Saló de Sant Joan.

Que prengui paciència l' héroe catalá.

Y ara perque vegin los cuydados de l' Ajuntament.

Al posarse en descubert la citada claveguera, s' ha donat á llum la conducció de las ayguas de Moncada, que per cert era de terrissa y passava molt arrimada á la claveguera.

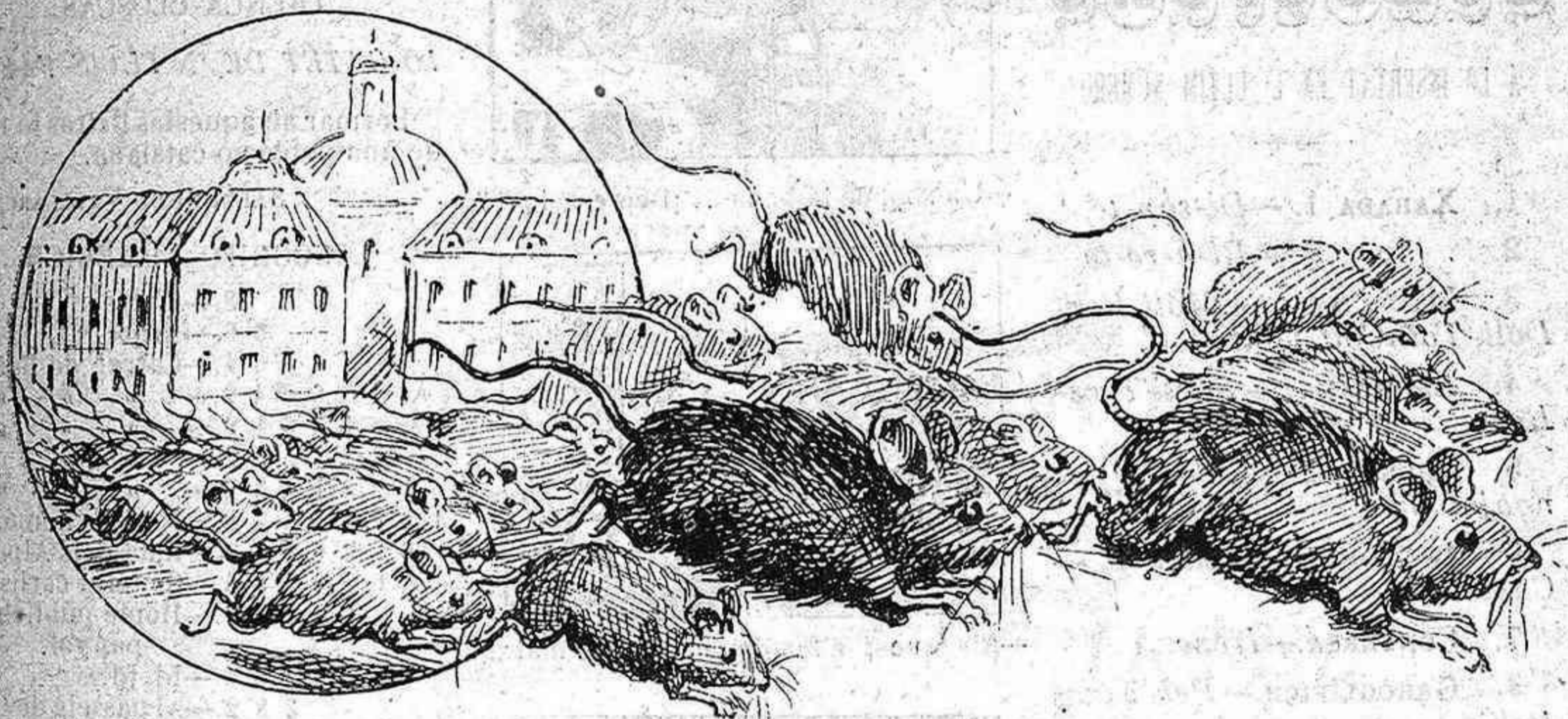
Aquí veurán lo carácter de l' administració municipal barcelonesa: per fora tot molt bonich; per dintre tot corromput.

Estava tan alegre un gendre per la mort de la seva sogra, que li vá succehir un percans inesperat.

Ell mateix ho explicava en los següents termes:

LAS RATAS DELS QUARTELS DE LA CIUTADELA.

Ara las pobras ratetas han perdut l' habitació; pero en cambi entrarán gratis en la grrran exposició.

Si á n' ell l' expulsan del Parch, de allí mateix han sigut expulsats també tots los barcelonins.

Lo lloguer dels mobles que figurarén en los salons de Casa la Ciutat, durant l' estancia de la reyna regent á Barcelona, contarà la friolera de 42.000 duros.

La reyna permanixerá á Barcelona una mesada, de modo que 'l lloguer dels mobles costará 14000 duros diaris.

Hi haurá cadira que l' havershi assegut un cop no més vindrá á costar un miler de duros.

¡Viva la Pepa!

Los vehins de la Plassa de Santa Ana poden dir que han tret la rifa.

Desde que va descubrirse la claveguera, s' ha declarat en aquella barriada 'l tifus en gran escala.

Si faltava fer l' exposició de una de las malalties més funestas, ja ho ha lograt l' Ajuntament.

Los vehins de la Plassa de Santa Ana s' encarregan d' exposar lo Tifus.

—Son las sogras tan dolentas, que fins mortas donan disgustos. Al veure la alegría que tenía jo quan ella vá morir, la justicia vá creures que l' havia envenenada, y vá donarme un mal de cap tremendo. No volgueu sogras ni vivas, ni mortas.

—Donguim informes de 'n Ramón.

—¿En Ramón?... Uy, quina plepa!

—¿De manera que créu vosté que no puch deixarli una partida que 'm demana?

—Guardis de deixarli ni un quarto.

—¿Es á dir, que segons vosté, no me 'ls tornaría?

—Y cá... En Ramón es un dels homes que no torna may res... ni quartos, ni una sola de las moltas bofetadas que li han donat.

Dos germans bessons, que portan fins al extrém la satisfacció de serho, resolen casarse 'l mateix día, á la mateixa hora y en una mateixa iglesia.

—Homes, diu un seu cusí: un cop posats hauríau de fer una cosa.

—Qué?

—Casarvos tots dos ab la mateixa dona.

Al trobarse á la Plassa del Duch de Medinaceli, diu en Micaló:

—Torsém noy, passarém pèl passeig de Colon.

—Y per qué no hem de anar pèl carrer Ample, que farém dret.

—Ja veurás, no 'm fassas passar per la Mercé.

—Y aixó?

—Allí vaig casarme.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Di-sap-te.*
2. ID. 2.ª—*Ri-e-re-ta.*
3. MUDANSA.—*Moll-Foll-Doll-Toll-Coll-Goll-Roll.*
4. ANAGRAMA.—*Sort-Tros-Rost.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo punyal d' or.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Cambrils.*
7. CONVERSA.—*Irene.*
8. GEROGLÍFICH.—*Per xinos Pekin.*

TRENCA-CAPS

XARADAS.

I.

¡Oh Prima-tres! jo voldria, que 'm dèssis inspiració per poder llensá' á un racó la caberia qu' escribia.

Voldria que en la *dos-tres* pogués fer una poesia y també si jo volia hasta al bell mitj dels carrés.

Voldria que anant *hu-dos* de metro, y hasta dormint, un poema está escribint ab un estil ben preciós.

¡Y saben d' aqueixos prechs que 'n vaig treurer? Casi ré: embrutar bastant papé, omplirme lo front de sechs y una *tot* sols poguer fé.

GERONI DE LA BORDETA.

UN HOME DESGANAT.

—¡Quin sol! Ja se sab; jo, en fent sol, perdo la gana. Veyám si bebent cervesa...

—Un xop, de la bona... ¡Depressa! ¿eh?

—Ab aquest ja fan dinou... ¡Aixó marxa!

—¿Ja es de nit? Vaja; 'm sembla que soparé de gust...

—¡Miréu qu' es prou! Veus aquí un home que ha passat tota la tarde bebent cervesa... ¡y á pesar d' aixó no tinch gana!

II.

Tersa-quarta-quart-tercera, quarta la primera-quart de la Hu-dos-tercera-quatre que hu-dos no pot anar per quatre-doble, per lletja, y pèl modo de mirar.

A. RIBAS S.

ANAGRAMA.

De un gran taller de teixits es aprenent en Badía y ahí deya al fradí Frits.
—*Total mes tot jo en un día que tu en sis días seguits.*

SINONIMIA.

Tot, me digué D. Ramón al entrar jo al tot despaig; no 't moguis, va dirn', que vaig de la tot davant mateix, ahont m' espera D. Simón qu' es tractant de tot y greix.

UN VILASECA.

TRENCA-CLOSCAS.

LO GATET DE 'N LLUIS FABRE.

Formar ab aquestas lletas lo nom de una població catalana.

SALDONI DE VALLCARCA.

LOGOGRIFO-NUMÉRICH.

- 8.—Lletra.
- 5 6.—Arbre.
- 1 5 4.—Carrer de Barna.
- 6 2 4 2.— " " "
- 1 5 6 1 2.— " " "
- 2 8 3 5 3 2.— " " "
- 1 2 3 1 2 3 2.— " " "
- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
- 6 2 3 6 5 4 2.—Rata dels Alpes.
- 6 2 3 5 4 5.—General carlista.
- 6 5 3 7 4.—Home públich espanyol.
- 6 8 3 5.—Id. id.
- 3 8 2.—Al passeig de Gracia.
- 3 7.—Nota musical.
- 8.—Lletra.

JAPET DE L' ORGA.

INTRÍNGULIS.

Buscar lo nom d' una població que cada vegada que se li tregui una lletra del davant dongui los següents resultats.—1.ª: Nom d' un gran teatro de Milán.—2.ª: Los barcos en tenen.—3.ª: Los ancels ne tenen.—4.ª: Nota musical.—5.ª: Una vocal.

F. PONS.

GEROGLÍFICH.

Perta
RIK
en
R
III
C.^a

SUTERO FUROR Y C.^a

BARCELONA

Imp. Lluís Tasso, Arch Teatro, 21-23.

LA SEMANA PRÓXIMA APARECERÁ

GUIDE DE BARCELONE

ET SES

ENVIRONS

PRÉCÉDÉ D'UN

Manuel de conversation **FRANÇAIS-ESPAGNOL**

Acaba de publicarse

EL ESPEJO DEL ALMA, POEMA EN TRES CANTOS

POR

JULIO DE LAS CUEVAS, con ilustraciones de **CUCHY**

Ptas. 1.

SILUETAS ESPAÑOLAS

POR

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS, con un prólogo de **D. JUAN TOMÁS Y SALVANY**

Ptas. 1.

ESCENAS DE CUARTELTomo 34 de la *Biblioteca Selecta*.—Un tomo en 16.º, Ptas. 0'50.**BARCELONA EN LA MANO****GUÍA DE BARCELONA**
Y SUS ALREDEDORES

POR

JOSÉ ROCA Y ROCA*Ilustrada con grabados foto-tipografiados
y cinco planos.*

Un tomo 16.º encuadernado en percalina

Ptas. 3'50**PLANOS**

DE

BARCELONA**INDICADOR DE LAS CALLES Y PLAZAS** de
Barcelona, Gracia, Corts de Sarriá, Sarriá,
San Gervasio de Cassolas, Horta, San Andrés
de Palomar y San Martín de Provensals, y
demarcación de los distritos de cada uno de
estos municipios.

Encuadernado en percalina

Ptas. 2

En prensa.

LA EXPOSICIÓ UNIVERSAL DE BARCELONA

HUMORADA AGRE-DOLSA, EN VERS

PER **C. GUMÁ**

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, ia rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

LOS QUE MENJAN Y 'LS QUE DEJUNAN.

La escurada Barcelona
està que casi s' empassa,
y 'ls seus administradors
la ballan grassa, ¡molt grassa!